

Op weg naar Emmaus

Schriftlezing: Lukas 24:13-35 Kerntekst: Lukas 24:29

Zingen: Ps. 63:1, 2; Ps. 119:67, 88; Ps. 77:5, 6; Ps. 42:1, 3; Ps. 73:13, 14

Hoofdpunten van de preek

Teleurgesteld keren 2 gelovigen Jeruzalem de rug toe. Jezus sluit Zich bij hen aan.

1 Jezus komt erbij [vers 13-16]

Terwijl ze al pratend over de gebeurtenissen van de laatste dagen elkaar naar beneden voeren, komt Jezus Zelf bij hen. Dat beloofd wat!

Jezus Zelf gaat achter deze mensen met hun vragen en teleurstelling aan. Zwijgend loopt Hij mee als nabije Onbekende. Meer doet Hij vooralsnog niet.

2 Jezus roept vragen op [vers 17-24]

Op enig moment stelt Jezus enkele vragen: Wat, waarom, welke...? Hij vraagt naar de bekende weg. Waarom? Hij wil dat we alles naar Hem uitspreken.

Tot en met de verloren hoop: 'wij hoopten...' Deze diepe afgrond herkennen we bij onszelf en anderen. Zo was of is het zonder Jezus: zonder God, zonder hoop.

3 Jezus geeft onderwijs [vers 25-27]

Als zij uitgesproken zijn, spreekt Jezus. Op het juiste moment. Met de juiste woorden. Hij confronteert liefdevol om ze zo uit hun teleurstelling te ontrukken.

Ongeloof is hun probleem. Ze kennen de Schriften niet en daarom ook de weg van de Christus der Schriften niet. Onderwijs in al de Schriften is zó nodig.

4 Jezus beproeft [vers 28-29]

Als al de Schriften uitgelegd zijn bereiken ze Emmaüs. Jezus doet alsof Hij verder wil gaan. Hij beproeft Zijn reisgenoten, om hun een geloofsvraag te ontlokken.

Ongevraagd kwam Jezus hun nabij, maar nu wordt Hij gevraagd. Gedwongen zelfs. Ook al herkennen ze Jezus nog niet: ze willen Zijn nabijheid niet kwijtraken.

5 Jezus openbaart Zich [vers 30-32]

Jezus blijft bij hen. Gast wordt Gastheer. Hij deelt gebroken brood uit. De genade gemeenschap gaat van Hem uit. In het ontvangen, worden hun ogen geopend.

Met dat ze Jezus herkennen verdwijnt Hij uit hun oog. Niet uit het hart. Nu weten ze waarin Hij bij hun blijft: in het geopende woord. Daar gaat je hart van branden.